

HUMBLE 2016

BAMSE FÅR EN IDÉ

Bamse er blevet gammel - meget gammel. Han sover meget af tiden væk, men kan så også pludselig vågne op og være rigtig frisk. Det var han for nogen tid siden og så sagde han, at han havde tænkt på, om vi ikke skulle lave en julekalender igen. Det var så sjovt sidst. Jeg sagde til Bamse, at det syntes jeg, var en rigtig, rigtig dårlig ide'. For jeg har efterhånden noget svært ved at koncentrere mig i længere tid og har svært ved at ha' det store overblik, når jeg starter på et større projekt. Desuden vidste jeg godt, hvem der ville komme til at lave den julekalender.

Mig og ikke Bamse.

Men Bamse var meget insisterende. Han mente, at det kunne vi to da sagtens lave, det var bare med at komme igang, så ville det hele gå mere eller mindre helt af sig selv. Det overvejede jeg lidt og fandt så en løsning. Jeg skriver et par historier og så mister Bamse garanteret interessen, og så vil jeg være over det problem. Men sådan kom det ikke til at gå. For Bamse blev ihærdigt ved med at skubbe på, for nu holdt han sig pludselig vågen i længere tid ad gangen. Så jeg måtte kæmpe videre. Så lige pludselig havde vi, eller skal jeg sige jeg, for Bamse var ikke til megen hjælp, skrevet 24 små historier fra min barndom i 1959.

Bamse er osse blevet lidt vanskelig med alderen. Lidt gnaven, meget kritisk og bedrevidende. Han mener, at han altid har ret, hvis vi er kommet op og diskutere noget. Der var tit noget galt med historierne, når jeg læste dem op for ham. Enten var de for kedelige, for korte, for lange og meget af det jeg skrev passede, efter hans mening, slet ikke. Jeg prøvede at forklare Bamse, at man godt må "stramme" en historie lidt op, hvis bare kernen i historien er sand. Det havde han nu ikke den største forståelse for.

Så opstod der pludselig et andet lille problem. Min bror Ulrik, som i 1959 var 6 år gammel, og som selvfølgelig også godt kunne huske noget fra den gang, begyndte at blande sig. Nej, det gjorde han nu ikke, men når vi snakkede om vores barndom, var vi ikke altid helt enige om, hvad der i grunden virkelig var sket. Vi var tit uenige om kronologien, og hvor de forskellige episoder fandt sted. Så hvad gør man så, når man er op mod en lidt sur bamse og ens kødelige bror? Ja, da det er mig, der skriver historierne, så er det osse mig, der bestemmer indholdet. Sande eller ej. Basta.

Nu kan jeg høre noget rumstere i baggrunden. Det er Bamse, som er vågnet fra sin middagssøvn.

- Hvad laver du?
- Jeg prøver at skrive en introduktion til min julekalender.
- Vores julekalender, mener du.
- Undskyld Bamse. Selvfølgelig - vores julekalender.
- Hvad skriver du?
- Åh, bare sådan nogle almindeligheder - ikke noget særligt.
- Tror du, de kan huske, hvad vi skrev sidst? Det er jeg nemlig ikke helt sikker på. Jeg tror, at det vil være en god ide', hvis du lige fortalte lidt om, hvem du er og hvad der er sket, inden du begynder på de nye historier.
- Det er måske en meget god ide', Bamse.
- Jeg hedder Peter og er nu 9 år gammel. Jeg bor nu sammen med min mor og far og min lillebror Ulrik i et lille hus på Degnemarken i Ringe. Før boede vi 10 kilometer væk på Sallinge Andelsmejeri, hvor min far var mejeribestyrer. Så blev mejeriet nedlagt og vi måtte flytte til Ringe, hvor min far nu arbejder på smelteostfabrikken Lactosan, hvad han virkelig ikke kan li'. Er det godt nok, Bamse?
- Fint. Og så skal du osse lige skrive om alt det praktiske, du ved nok.
- Ja, det er rigtigt Bamse. Det havde jeg næsten helt glemt.

De to første kan I osse finde der, hvis I får lyst til at læse dem igen.

<http://www.peterlehrmann.dk/julekalender/>

Har jeg nu ikke husket det hele, Bamse?

Åh, nej - nu sover han sørme igen.

Nå, Jeg håber I vil få lidt fornøjelse af mine små historier fra min barndom i året 1959.

God fornøjelse!

... men det er sådan det er:

Der findes ingen korrekt gengivelse af virkeligheden efter hukommelsen, for alt er fiktion og virkelighed i en skønsom blanding.

Allan Olsen fra "Tilfældigt Strejfet" - 2015

Denne lille kalender var aldrig blevet til noget, hvis ikke jeg havde fået uvurderlig støtte, hjælp og overbærenhed fra Tine og Henni. TAK.